

ABBI GLINES

Het mooiste afscheid

ROSEMARY BEACH

Karakter Uitgevers B.V.

Rose

Wat was klein zijn toch kut. Nog nooit in mijn leven had ik gedacht: goh, wat is het toch fijn om klein te zijn. Nog nooit. Ik had altijd moeite om bij de hoogste plankjes te komen. Nu ook weer. Elle had me gezegd dat ik de glazen uit moest pakken en op de planken achter de bar moest zetten, maar dat kostte me meer moeite dan ik wilde toegeven.

Ik was niet zo'n fan van de hoofdserveerster. Ze was prachtig en gemeen en bovendien lang. Ze had geen idee hoe moeilijk dit was voor een kleine vrouw als ik. Ze wist niet dat ik hiervoor op mijn tenen op een barkruk moest staan, met mijn handen vol met de glazen. Of misschien wist ze het wel en deed ze dit gewoon om gemeen te zijn.

Ik leunde naar voren en stak opnieuw een glas in een van de sleuven van de glazenhouder aan de muur. De kruk wankelde en ik hield verstijfd mijn adem in. Heel voorzichtig bewoog ik weer terug naar achteren. Het lukte me om in balans te blijven. Nog maar twee dozen te gaan. Helaas zaten er in elke doos tien glazen.

'Als je die glazen breekt, trek ik de kosten van je salaris af. Ik heb geen ruimte in het budget voor nieuwe voorraad,' zei een man met een zware stem achter me. Ik kende die man. Ik hoorde hem niet vaak, maar als ik hem hoorde, ergerde hij zich meestal aan me.

Ooit was het anders geweest. Ooit had die man zijn stem gebruikt om mijn angsten weg te praten. Ooit had hij me beschermd en me een plek geboden waar ik me veilig voelde. Nu gaf hij me alleen nog maar koude, afstandelijke woorden. Ik bleef maar tegen mezelf zeggen dat de pijn vanzelf minder zou worden. Maar dat was nog steeds niet het geval.

We waren beiden veel veranderd. Ik was niet meer buiten adem door mijn liefde voor hem. Nee, het liefst sloeg ik hem in zijn knappe gezicht en vertrok ik uit deze stad.

‘Kom daarvanaf, Rose,’ beval River nors. ‘Ga iets nuttigs doen. Ik regel iemand die dit wel aankan.’

Hij had deze keer in ieder geval mijn naam goed onthouden. Vorige week had hij me afwisselend Rachel, Daisy en Rhonda genoemd. Blijkbaar hadden mijn voortdurende verbeteringen eindelijk geholpen. Ik begreep dat deze man een restaurant vol nieuwe werknemers had en dat het stressvol voor hem was nu het restaurant over twee weken openging, maar toch. De jongen die ik ooit kende, was vriendelijk en zorgzaam geweest. En een held. Mijn held.

Ergens in de afgelopen tien jaar had River zijn naam veranderd in Captain en was hij hard geworden. Onaanraakbaar. Zelfs zijn vriendin, de o-zo-aardige Elle, leek niet door te kunnen dringen tot zijn zachtere aard. Niemand kon dat nog. Volgens mij bestond dat deel van hem niet meer.

‘Elle zei dat ik de glazen weg moest zetten.’ Ik sprong van de kruk en ging zo recht mogelijk staan. River was nog langer geworden... en hij torede altijd al boven me uit. Zelfs toen we zestien waren.

Hij reageerde er niet op. Hij gaf een knikje in de richting

van de keuken. ‘Brad heeft hulp nodig met de keukenspullen die zojuist binnen zijn gekomen. Ga hem maar helpen. Ik vraag iemand die niet zo klein is om dit af te ronden.’

Ik liep rood aan van schaamte. Het was niet alsof ik iets had gebroken of zoiets. Het ging prima. Misschien deed ik er wat langer over, maar het lukte me heus wel.

‘Het gaat prima. Ik ben niet te klein voor dit werk, als u dat soms bedoelt.’

Hij liep naar de deur zonder nog naar me om te kijken. ‘We gaan over twee weken open. Ik wil graag dat de glazen dan weggezet zijn.’

‘Klootzak,’ mompelde ik. Het liefst zette ik de glazen alsnog zelf weg. Maar met mijn pech zou ik dan natuurlijk een hele doos breken. Ik kon deze baan niet kwijtraken. Toen ik erachter kwam dat ik River hier kon vinden, had ik mijn oude leven gedag gezegd en was ik halsoverkop naar Rosemary Beach in Florida verhuisd. Ik had nog niet nagedacht over wat ik daarna zou doen.

Jarenlang had ik tevergeefs naar hem gezocht. Het was de eerste keer geweest dat ik een idee had van waar hij was. En dus moest ik wel gaan. Ik had werk nodig en het bleek vrij eenvoudig te zijn om deze baan te krijgen. Dit kuststadje was niet erg groot en het was niet makkelijk om aan werk te komen. Het huisje dat ik huurde stond net buiten de grenzen van de stad en was erg klein, maar veilig en betaalbaar. Dat was het enige wat we nodig hadden.

We woonden in het gastenverblijf van een van de grote strandhuizen langs de kust. De enige bewoner van het strandhuis was een oudere vrouw, Diana Baylor, die het geweldig

leek te vinden dat we zo dicht bij haar woonden. We waren er allemaal erg blij mee.

Als ik deze baan niet had, had ik ook geen excuus meer om dicht bij River te zijn. En ik had een missie. Al had ik er steeds minder vertrouwen in. Maar ik moest mezelf eraan herinneren dat ik dit niet voor mezelf deed. Sinds Anne Frances negen jaar geleden geboren was, deed ik alles in mijn leven voor haar.

Toen Franny vijf werd, vroeg ze maar om één ding: ze wilde haar vader ontmoeten. En dat was het enige wat ze nog vroeg, alle jaren daarna, voor haar verjaardag en voor kerst. Ze wilde net als haar vrienden een vader hebben. Ik had smoesjes bedacht en geprobeerd te compenseren voor het feit dat ze alleen mij had. Maar ondertussen zocht ik naar de jongen van wie ik ooit zoveel had gehouden, de jongen die ik had moeten verlaten om te kunnen beschermen.

Als ik er nu op terugkeek, vroeg ik me af of dat wel de juiste keuze was geweest. Franny had zo graag een vader gehad, dat ik me afvroeg of ik haar tekort had gedaan door bij River weg te gaan. Maar ik was destijds zelf nog maar een kind geweest en zag geen andere mogelijkheid om de enige van wie ik hield te beschermen.

‘Ga je je werk nog afronden of blijf je hier stilstaan en nietsdoen?’ Door Elles stem schrok ik op uit mijn gedachten. Haar lange, donkere haar viel tot over haar schouders en haar katachtige, groene ogen keken me streng aan. Ik wist niet precies waarom ze had besloten me te haten, maar dat ze me haatte, was duidelijk.

‘Captain heeft me gezegd dat ik moest ophouden en Brad

in de keuken moest helpen.' Ik probeerde mijn afkeer voor haar uit mijn stem te houden. Als ze over me zou klagen bij River, zou hij me zeker ontslaan.

Elle was een van mijn grootste obstakels. Ik wilde niet dat iemand die zo gemeen was als zij zich in Franny's wereld begaf. Ik begreep goed dat Franny haar vader wilde leren kennen, maar moest eerst weten of die man Franny wel waard was. En helaas was ik er na twee weken voor hem werken achter gekomen dat hij niet bepaald aan mijn eisen voldeed. Ik wist dan ook niet of ik ooit aan de wens van mijn dochter zou kunnen voldoen.

'Nou, ga dan. Je bent je tijd aan het verdoen. We hebben het erg druk.' Ze wees naar de keuken, alsof ik niet wist waar die was.

Ik knikte kort en liep die kant op. Ik bleef liever geen seconde langer in haar bijzijn dan nodig.

Captain

Niets liep nog op schema. We hadden al veel verder moeten zijn nu de opening van het restaurant zo dichtbij was, maar ik had te lang gewacht met het inhuren van het volledige personeel. Dat was mijn fout geweest. En nu begon ik ook te twijfelen aan mijn keuzes voor werknemers. De problemen bij een bestaand restaurant oplossen was nog tot daaraan toe, maar een volledig nieuwe plek openen bleek nog veel zwaarder. Dit was niet wat ik met de rest van mijn leven wilde doen en ik begon me af te vragen hoeveel energie ik bereid was te steken in deze plek.

Ik had mijn verleden achter me gelaten, maar mijn toekomst zag er nog niet bepaald rooskleurig uit. Misschien moest ik een nieuwe weg inslaan. Zodra dit restaurant goed liep, zou ik het overdragen aan iemand anders. Dan kon ik een café kopen op de pier van een vissersdorp. Een café runnen voor plaatselijke vissers zou beter bij me passen. Maar eerst moest ik dit restaurant openen en zorgen dat het succesvol was. Niet omdat ik dat verschuldigd was aan Arthur Stout, de eigenaar, maar omdat ik altijd afmaakte waar ik aan begon. Met het geld dat Arthur me betaalde, kon ik dat café in een vissersdorp kopen en eindelijk van een rustig leven genieten.

‘We moeten die roodharige ontslaan. Ze is niet geschikt voor dit werk.’ Elle liep mijn kantoor binnen.

Ik hoefde haar niet te vragen over wie ze het had. Dat wist ik al. Rose Henderson was klein, had weelderige rondingen en het gezicht van een engel. Haar bril was schattig, maar leek haar ogen wel een beetje te verbergen. Als ze die afdeed, was ze waarschijnlijk onweerstaanbaar. Daarom haatte Elle haar zo. Ze hield niet van concurrentie en ik wist dat ze Rose als een bedreiging zag. Niet dat ik haar daar een reden toe had gegeven, maar het was duidelijk dat alle mannen die hier werkten Rose opgemerkt hadden. En terecht.

‘Welke roodharige bedoel je?’ Ik keek niet op van de lopende orders waarmee ik bezig was.

‘Die kleine. Diegene die helemaal niets kan. Ik heb haar gezegd dat ze de glazen op de planken achter de bar moest zetten en toen is ze bij jou gaan klagen. Ik ben de hoofdserveerster, Captain. Ze kan niet zomaar aan mij voorbijgaan.’

Ik had Elle aangenomen als hoofdserveerster, omdat ze een goede aanbeveling had gekregen van iemand die Arthur vertrouwde. Ik was er al snel mee akkoord gegaan, nadat ze op gesprek was geweest. Ik was niet van plan geweest om de volgende dag met haar te neuken in mijn kantoor, maar ze had me versierd en ze was erg geil. Ik voorzag geen problemen. Ik was dol op lange, gewillige vrouwen. Daar voldeed ze perfect aan. Maar nu ze met me neukte, dacht ze blijkbaar dat ze een bepaalde macht over me had. Dat moest ik snel rechtzetten.

‘Wij hebben Rose niet aangenomen, Elle. Dat was ik. En wij gaan helemaal niemand ontslaan. Ze is niet bij mij komen klagen. Ze kon niet bij de planken komen. Ik wilde niet dat ze viel en iets zou breken, dus heb ik haar een andere taak gegeven.’

Hoewel ik nog steeds niet naar haar keek, kon ik voelen dat ze steeds gefrustreerder werd. Ze vond mijn reactie maar niets. Elle kon nogal bazig zijn. Maar ze was retegoed in pijpen.

‘Ik wil haar hier niet,’ klaagde ze.

Nu keek ik naar haar op. Ze trok een pruillip, alsof ze op het punt stond in huilen uit te barsten. Het had er belachelijk uit kunnen zien, maar ze wist het precies op de juiste manier te doen. Ik duwde mijn bureaustoel weg van de tafel en klopte op mijn bovenbeen. ‘Kom hier, Elle.’ Ik bleef serieus naar haar kijken.

Ze liep langzaam om mijn bureau heen en beet op haar onderlip. Haar ogen glinsterden van opwindning. Hier kon ik altijd van op aan. Met seks kon ik Elle altijd rustig krijgen.

‘Als je die sexy mond van je gebruikt om me op te winden, moet je hem ook gebruiken om me klaar te laten komen,’ zei ik toen ze voor me stond.

‘Waar wil je me hebben?’ vroeg ze buiten adem.

‘Op je knieën,’ beval ik. Ze ging snel op haar knieën zitten en maakte mijn broek los.

Ik wikkelde een plukje van haar donkere haar om mijn vinger en genoot van de zachte textuur, terwijl ze mijn broek naar beneden trok en daarna mijn boxer, tot mijn pik in haar handen lag.

‘Steek hem zo ver in je keel als je kunt,’ zei ik, en ik streekte over haar nek.

Ze maakte een kreunend geluid en bracht haar mond naar me toe. Ze boog haar hoofd en sloot haar mond om mijn pik. Ik liet mijn hoofd naar achteren vallen en kreunde. Dit had

ik vandaag nodig. Dit was de beste manier om van mijn stress af te komen.

‘Goed zo, schatje, zuig maar lekker hard.’ Ik legde een hand op haar hoofd en duwde zachtjes, zodat ik dieper haar keel binnen kon glijden. Het kokhalzende geluid wond me alleen nog maar meer op.

‘Goed zo, meisje. Goed zo,’ complimenteerde ik haar, omdat ik wist dat ze dan nog gretiger werd. ‘Zuig maar op mijn pik. Dieper, schatje. Ja, lekker.’

Toen er op de deur werd geklopt, verstarde ze, maar ik hield haar hoofd vast, zodat ze zich niet weg kon trekken.

‘Ik ben bezig. Ga weg,’ riep ik.

Toen de persoon niets zei, aaide ik over haar kruin om aan te geven dat ze door kon gaan. En dat deed ze.

Een uur nadat Elle mijn kantoor had verlaten, liep ik naar de keuken om te zien of Brad alles in orde had gemaakt. Ik was niet meer zo gestrest en Elle leek wat zekerder van zichzelf en was niet meer zo gebrand op het ontslag van Rose. Als ik Elle eraan herinnerde dat zij de enige was met wie ik neukte, verbeterde haar humeur altijd aanzienlijk.

Het eerste wat ik hoorde toen ik de keuken binnenliep, was gelach. Van Brads zware stem, maar ook een vrouwelijke lach. Ik liep achter het geluid aan naar het einde van de keuken. Daar zag ik Brad staan. Hij zat helemaal onder de bloem en Rose hield haar buik vast en lachte zo hard dat ze bijna geen adem meer kreeg. Toen draaide Rose zich om en keek naar mij.

Mijn borst kneep samen toen ik haar ogen zag schitteren

van geluk. De heldere blauwe kleur was me al bekend, maar er was meer aan de hand. Alsof ik haar al eens eerder had zien lachen. En horen lachen. Als ik naar haar keek, voelde ik een pijn in mijn borst die ik niet kon plaatsen. Alsof ik... haar miste. Maar ik kende haar niet eens.

Al snel verdween haar glimlach. Ze veegde de tranen uit haar ogen en keek naar Brad. Ik maakte haar nerveus, maar was dan ook nooit echt aardig tegen haar geweest. Ze was gewoon een werknemer die ik aangenomen had. Ik zou binnen de kortste keren weer weggaan. Ik was hier niet om vriendschappen te sluiten.

‘Sorry, baas. Ik wilde een doos pakken van de bovenste plank en toen viel er een zak met bloem en nou ja, u kunt zien wat er vervolgens gebeurde.’ Brad grinnikte nog steeds. Ik dwong mezelf van Rose naar Brad te kijken. Hij knipoogde naar haar en probeerde tevergeefs de bloem van zijn kleren te vegen. Hij had een douche nodig. En ik zou het niet erg vinden als hij wat verder bij Rose vandaan zou zijn.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ABBI GLINES

De Vincent Boys – Perfecte zomer

Dé grote hype in Amerika!

‘De nieuwste sensatie uit de Verenigde Staten’, *NRC Handelsblad* schreef het al. Abbi Glines heeft met *De Vincent Boys* Amerika al veroverd, en Europa zal niet lang op zich laten wachten.

Ashton is het zat braaf te zijn, en heeft ook geen zin meer om de ideale vriendin van Sawyer Vincent te spelen. Sawyer is perfect, een ware droomprins, maar hij is nog maar net vertrokken op een sportieve zomervakantie of zijn neef Beau is al in zicht... Beau is de meest sexy verschijning die Ashton ooit heeft gezien en – hoewel ze weet dat ze uit zijn buurt moet blijven – voelt ze zich zeer tot hem aangetrokken.

Beau houdt van zijn neef Sawyer als van een broer, dus het laatste wat hij wil is zijn vriendinnetje afpakken. Daarom blijft hij bij Ashton uit de buurt, hoewel hij tot over zijn oren verliefd op haar is. Maar hoe verder Ashton en Beau uit elkaars buurt proberen te blijven, hoe meer ze zich tot elkaar aangetrokken voelen. Totdat ze er op een gegeven moment geen weerstand meer aan kunnen bieden...

‘OMG, OMG, OMG, *De Vincent Boys* heeft mijn wereld op z’n kop gezet!’ – Andrea, Goodreads.com

‘Ik heb net *De Vincent Boys* uit en vond het geweldig! Ik geef een miljard sterren.’ – Bethany, Goodreads.com

‘De Vincent boys hebben mijn hart gestolen, en ze hebben een *all-inclusive* verblijf in mijn dagdromen verdiend!’ – Laura, Goodreads.com

ISBN 978 90 452 0562 5 | ISBN e-book 978 90 452 0622 6

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ABBI GLINES

De Vincent Boys – Gevaarlijk spel

Het vervolg op *De Vincent Boys – Perfecte zomer*

Dé grote hype in Amerika!

We zijn een half jaar verder en Sawyer heeft er nog steeds moeite mee dat Ashton en Beau een verhouding hebben. Maar dat verandert op slag als Ashtons nicht Lana terugkeert in de stad, compleet met een nieuwe look. Sawyer valt onmiddellijk voor haar. Lana is leuk en lief en haar onweerstaanbaarheid leidt zijn aandacht van Ashton af. Sawyer raakt in tweestrijd: zal hij toegeven aan zijn verliefdheid voor Lana of zitten de gevoelens die hij nog steeds voor Ashton heeft in de weg?

‘Mijn favoriete boek van Abbi Glines!!!’ – Eunice, Goodreads.com

‘Lezers, er staat jullie wat te wachten! *Great job, Abbi!*
– Elizabeth, Goodreads.com

‘Ik zeg het maar gewoon: *Gevaarlijk spel* is nog beter dan *Perfecte zomer!*’ – Ruth, Goodreads.com

ISBN 978 90 452 0572 4 | ISBN e-book 978 90 452 0632 5